

BUDSKAP FRA HANS HELLIGHET PAVE LEO XIV

TIL DEN 100. VERDENSMISJONSSØNDAG 2026

18. oktober 2026

Én i Kristus, forenet i misjonen

Kjære brødre og søstre,

Til Verdensmisjonssøndagen 2026, som markerer hundreårsjubileet for en markering innstiftet av Pius XI og som står Kirken svært nær, har jeg valgt temaet «Én i Kristus, forenet i misjonen». Etter jubelåret ønsker jeg å oppmuntre hele Kirken til å fortsette sin misjonerende vandring med glede og iver i Den hellige ånd. Dette krever hjerter som er forenet i Kristus, forsonede fellesskap og hos hver enkelt en vilje til å samarbeide med gavmildhet og tillit.

Når vi reflekterer over det å være én i Kristus og forenet i misjonen, la oss lede og inspirere av den guddommelige nåde, «for å fornye i oss ilden i vårt misjonerende kall» og sammen gå videre i forpliktelsen til evangelisering i denne «nye misjonstiden» i Kirkens historie (preken ved jubileet for misjonens verden og migranter, 5. oktober 2025).

1. Én i Kristus – misjonerende disipler forenet i ham og med våre brødre og søstre

Mysteriet i foreningen med Kristus ligger i hjertet av misjonen. Før sin lidelse ba Jesus til Faderen: «at de alle må være ett. Likesom du, Far, er i meg og jeg i deg, må også de være i oss» (Joh 17,21). Disse ordene åpenbarer Jesu dypeste ønske, og samtidig Kirkens identitet som fellesskapet av hans disipler. Det er et fellesskap som springer ut av Treenigheten og stadig opprettholdes av Treenigheten – et fellesskap i tjeneste for søskenfellesskapet mellom alle mennesker og harmonien med hele skaperverket.

Å være kristen handler ikke først og fremst om bestemte praksiser eller ideer; det er et liv i forening med Kristus, hvor vi får del i hans forhold som Sønn til Faderen i Den hellige ånd. Det betyr å bli i Kristus, som grenene på vintreet (jf. Joh 15,4), omsluttet av Treenighetens liv. Denne foreningen gir opphav til det gjensidige fellesskapet mellom de troende og er kilden til all misjonerende fruktbarhet. Som den hellige Johannes Paul II lærte: «fellesskapet representerer både kilden til og frukten av misjonen» (den apostoliske formaningen *Christifideles Laici*, 32).

I denne sammenhengen er Kirkens fremste misjonerende ansvar å fornye og opprettholde den åndelige og broderlige enheten blant sine medlemmer. I mange situasjoner møter vi konflikter, polarisering, misforståelser og mangel på gjensidig tillit. Når dette også skjer innenfor våre egne fellesskap, svekker det vårt vitnesbyrd. Evangeliseringsoppdraget som Kristus betrodde sine disipler, krever fremfor alt forsonede hjerter som lengter etter fellesskap. Derfor er det viktig å intensivere den økumeniske innsatsen sammen med alle kristne kirker og bygge videre på mulighetene som oppsto gjennom den felles markeringen av 1700-årsjubileet for konsilet i Nikea.

Sist, men ikke minst, kaller det å være «én i Kristus» oss til å holde blikket festet på Herren, slik at han virkelig kan være sentrum i våre liv og våre fellesskap, sentrum for hvert ord, hver handling og hvert mellommenneskelig forhold. Da kan vi med undring si: «Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg» (Gal 2,20). Ved stadig å lytte til hans ord og gjennom sakramentenes nåde vil det være mulig for oss å bli levende steiner i Kirken.

I dag er Kirken kalt til på nytt å ta opp de grunnleggende temaene fra Det annet Vatikankonsil og det påfølgende pavelige læreembetet, særlig pave Frans' lære. For som den hellige Paulus sier: «Vi forkynner

ikke oss selv, men Jesus Kristus som Herre» (2 Kor 4,5). Derfor gjentar jeg den hellige Paul VI's ord: «Det finnes ingen sann evangelisering dersom Jesu av Nasarets navn, lære, liv, løfter, rike og mysterium, Guds Sønn's mysterium, ikke blir forkynt» (den apostoliske formaningen Evangelii Nuntiandi, 22). Denne sanne evangeliseringsprosessen begynner i hjertet til hver enkelt kristen for derfra å nå hele menneskeheten.

Jo mer forenet vi er i Kristus, desto bedre vil vi derfor være i stand til sammen å utføre den misjonen han betror oss.

2. Forenet i misjonen – for at verden skal tro på Kristus, Herren

Disiplenes enhet er ikke et mål i seg selv; den er rettet mot misjonen. Jesus sier dette klart: «for at verden skal tro at du har sendt meg» (Joh 17,21). Det er gjennom vitnesbyrdet fra et forsonet, broderlig og forenet fellesskap at forkynnelsen av evangeliet får sin fulle formidlende kraft.

I dette perspektivet er det verdt å minne om den salige Paolo Mannas motto: «Hele Kirken for hele verdens omvendelse», som på en konsis måte uttrykker idealet som inspirerte opprettelsen av Den pavelige misjonsunion i 1916. Ved dens 110-årsjubileum uttrykker jeg min takknemlighet og gir min velsignelse for dens arbeid med å inspirere og forme misjonsånden hos prester, gudviede og legfolk, og for dens innsats for å fremme enheten mellom alle evangeliserende tiltak.

Ingen døpt står utenfor misjonen eller kan være likegyldig overfor den: Alle deltar, hver etter sitt kall og sin livssituasjon, i det store verk som Kristus har betrodd sin Kirke. Som pave Frans gjentatte ganger minnet oss om, er forkynnelsen av evangeliet alltid en samstemt, fellesskapelig og synodal handling.

Enhet i misjonen innebærer derfor å verne om og nære en spiritualitet preget av fellesskap og misjonerende samarbeid. Når vi daglig utvikler denne holdningen, lærer den guddommelige nåde oss gradvis å se våre brødre og søstre med troens øyne. Vi lærer også med glede å anerkjenne det gode som Ånden vekker i hver enkelt, å ta imot mangfoldet som en skatt, å bære hverandres byrder og alltid søke den enheten som kommer ovenfra.

Vi har alle del i én og samme misjon i «én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle» (Ef 4,5–6). Denne spiritualiteten er det daglige uttrykket for det misjonerende disippellivet. Den hjelper oss til på nytt å få et universelt syn på Kirkens evangeliserende misjon og til å overvinne manglende samordning og dannelsen av grupperinger blant den ene Herres etterfølgere – slik som «Jeg holder meg til Paulus» og «jeg til Apollos» (jf. 1 Kor 1,10–12).

Det sier seg selv at misjonerende enhet ikke må forstås som ensretting, men som at ulike nådegaver møtes i det samme mål: å gjøre Kristi kjærlighet synlig og invitere alle til å møte ham. Evangeliseringen virkeliggjøres når lokale fellesskap samarbeider med hverandre, og når kulturelle, åndelige og liturgiske forskjeller får komme fullt og harmonisk til uttrykk innenfor den samme tro.

Jeg oppmuntrer derfor alle institusjoner i Kirken til å styrke sin bevissthet om det kirkelige misjonsfellesskapet og utvikle kreative og konkrete måter å samarbeide med hverandre på, for misjonen og i misjonen.

I denne sammenhengen vil jeg takke De pavelige misjonsverk for deres tjeneste for det misjonerende samarbeidet, en tjeneste jeg selv erfarte med takknemlighet under min tjeneste i Peru. Disse verkene – Troens utbredelse, Det hellige barndomsverk, Den hellige apostel Peters verk og Den pavelige misjonsunion – fortsetter å nære og forme misjonsbevisstheten hos troende i alle aldre og å fremme et nettverk av bønn og nestekjærlighet som knytter fellesskap over hele verden sammen.

Her er det verdt å merke seg at grunnleggeren av Troens utbredelses verk, den salige Pauline Marie Jaricot, opprettet Den levende rosenkrans for to hundre år siden. Også i dag forener den mange troende over hele verden i bønn for alle åndelige og misjonerende behov.

Det er også verdt å minne om at Pius XI, etter et forslag fra Troens utbredelses verk, innstiftet Verdensmisjonssøndagen i 1926. Den årlige kollekten som samles inn denne dagen, fordeles av verket på vegne av paven for å støtte Kirkens ulike misjonsbehov.

De fire pavelige misjonsverkene, både samlet og hvert med sitt særpreg, spiller derfor fortsatt en verdifull rolle for hele Kirken. De er et levende tegn på enhet og kirkelig misjonsfellesskap. Jeg oppfordrer alle til å samarbeide med dem i takknemlighetens ånd.

3. Misjon for å elske – å forkynne, leve og dele Guds trofaste kjærlighet

Dersom enhet er betingelsen for misjonen, er kjærligheten dens vesen. Det glade budskap som vi er sendt for å forkynne for verden, er ikke et abstrakt ideal; det er evangeliet om Guds trofaste kjærlighet, som ble kjød i Jesu Kristi ansikt og liv.

Disiplenes og hele Kirkens oppdrag er å videreføre Kristi misjon i Den hellige ånd: en misjon som er født av kjærlighet, leves i kjærlighet og fører til kjærlighet. Herren selv avslutter sin store bønn til Faderen før sin lidelse, etter å ha bedt om enheten mellom sine disipler, med ordene: «for at den kjærlighet du har elsket meg med, skal være i dem og jeg i dem» (Joh 17,26).

Drevet av Kristi kjærlighet gikk apostlene deretter ut for å evangelisere for Kristus (jf. 2 Kor 5,14). På samme måte har utallige kristne gjennom århundrene – martyrer, bekjennere og misjonærer – gitt sitt liv for å gjøre denne guddommelige kjærligheten kjent for verden. Ledet av Den hellige ånd, kjærlighetens Ånd, vil Kirkens evangeliserende misjon derfor fortsette helt til tidenes ende.

Jeg ønsker å uttrykke min særlige takknemlighet til dagens ad gentes-misjonærer. Som den hellige Frans Xavier har de forlatt sitt fedreland, sine familier og all menneskelig trygghet for å forkynne evangeliet og bringe Kristus og hans kjærlighet til steder som ofte er krevende, fattige, konfliktfylte eller kulturelt fjerne.

Til tross for motgang og menneskelige begrensninger fortsetter de å gi seg selv med glede, fordi de vet at Kristus selv og hans evangelium er de største skattene vi kan gi. Gjennom sin utholdenhet viser de at Guds kjærlighet overskrider alle grenser.

Verden trenger fortsatt disse modige vitnene om Kristus, og Kirkens fellesskap trenger fortsatt nye misjonsskall. Vi må alltid bære dem i våre hjerter og stadig be Faderen for dem. Måtte han gi oss den gave at unge og voksne er villige til å forlate alt for å følge Kristus på evangeliseringens vei helt til jordens ender!

Fylt av beundring for kvinnelige og mannlige misjonærer retter jeg en særlig appell til hele Kirken om å slutte seg til dem i evangeliseringens misjon gjennom våre livs vitnesbyrd i Kristus, gjennom bønn og gjennom våre bidrag til misjonene.

Som den hellige Frans av Assisi sa: «Kjærligheten blir ikke elsket.» Vi vender oss på en særlig måte til ham når vi markerer 800-årsjubileet for hans overgang til himmelen. La oss hente inspirasjon fra hans ønske om å leve i kjærligheten til Herren og formidle den til dem som er nær og dem som er langt borte, for som han sa: «Denne kjærligheten, som har elsket oss så høyt, fortjener å bli høyt elsket» (den hellige Bonaventura av Bagnoregio, Den hellige Frans' liv, kap. IX, 1; Fonti Francescane, 1161).

La oss også hente inspirasjon fra den hellige Thérèse av Jesusbarnets iver. Hun erklærte at hun ville fortsette sin misjon også etter døden: «I himmelen vil jeg ønske det samme som jeg gjør nå på jorden: å elske Jesus og gjøre ham elsket» (brev 220 til abbé Bellière, 24. februar 1897).

Inspirert av disse vitnesbyrdene må vi alle forplikte oss til, i samsvar med vårt eget kall og de gaver vi har mottatt, å bidra til evangeliseringens store misjon – som alltid er et kjærlighetens verk.

Deres bønner og konkrete støtte, særlig på Verdensmisjonssøndagen, vil være til stor hjelp for å bringe evangeliet om Guds kjærlighet til alle, særlig til de fattigste og mest trengende.

Enhver gave, uansett hvor liten, blir en betydningsfull handling av misjonerende fellesskap. Jeg fornyer min hjertelige takk «for alt dere vil gjøre for å hjelpe meg med å hjelpe misjonærene over hele verden» (videobudskap til Verdensmisjonssøndagen 2025, 19. oktober 2025).

For å fremme det åndelige fellesskapet gir jeg dere min velsignelse med denne enkle bønne:

*Hellige Far, gjør oss til ett i Kristus,
rotfestet i hans kjærlighet som forener og fornyer.
Må alle Kirkens medlemmer være forenet i misjonen,
lydhøre for Den hellige ånd,
modige i vitnesbyrdet om evangeliet,
idet vi forkynner og hver dag legemliggjør
din trofaste kjærlighet til alle skapninger.*

*Velsign alle kvinnelige og mannlige misjonærer,
støtt dem i deres arbeid
og bevar dem i håpet!*

*Maria, Misjonenes dronning,
ledsage vårt evangeliseringsarbeid
i alle jordens hjørner.
Gjør oss til redskaper for fred,
og la hele verden erkjenne
at Kristus er lyset som frelser. Amen.*

Fra Vatikanet, 25. januar 2026,

tredje søndag i det alminnelige kirkeår,

festen for den hellige apostelen Paulus' omvendelse.

LEO PP. XIV